

## Arrest

nr. 55 765 van 9 februari 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en hun kinderen X, X, X, X, X op 29 november 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2010 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. MEULEMANS *loco* advocaat S. BUYSSE en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 6 maart 2007 België binnen samen met hun drie kinderen en dienen op dezelfde datum een asielaanvraag in.

Op 28 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 mei 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker stelt beroep in bij de Raad van State tegen deze beslissing.

Op 8 juli 2010 dient verzoeker voor zichzelf en zijn gezin bij de burgemeester van de gemeente Borsbeek een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker voegt bij deze aanvraag een bewijs van aangetekend schrijven daterend van 15 december 2009 gericht tot de burgemeester van Antwerpen.

Op 26 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers dienen een beroep in tegen deze beslissing, dat gekend is onder het rolnummer 62 741.

Op 18 november 2010 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art.7, alinea 1,2' van de wet van 15 december 1980)*

*betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 10.05.2007.*

*Betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BGV dd 28.03.2007. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog reeds illegaal in het land*

*(...).”*

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

2.2. In het verzoekschrift wordt melding gemaakt van “het gezin” van verzoeker waarmee vermoedelijk eveneens zijn vijf kinderen worden bedoeld.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

*In casu* betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, genomen ten opzichte van de ouders (verzoekers) en de vijf minderjarige kinderen.

De minderjarige kinderen zijn respectievelijk 11, 6, 4, 2 en <1 jaar oud.

Deze minderjarige kinderen beschikken gezien hun leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat verzoekers, vader en moeder, optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde, vierde, vijfde, zesde en zevende verzoekende partij onontvankelijk is.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

*"Schending van het artikel van de artikelen 2 en 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van de artikelen 7, 12 en verder van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout.*

*Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 7 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.*

*Het is zo dat mijn verzoekende partij geen bescherming kan genieten losstaande van de bepalingen van de Conventie van Geneve,*

*Zijn aanvraag tot regularisatie werd evenwel afgewezen in gegrondheid.*

*Enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de beslissing dit het bevel geeft om het grondgebied te verlaten.*

*Dat geen betoog hoeft dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst;*

*Dat geen betoog hoeft dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst;*

*Dat Frankrijk de Europese richtlijn wel toepast op etnisch Tsjetsjenen. Dat hij bijgevolg in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming;*

*Dat bovendien elke instantie bescherming ook de "protection subsidiaire subsidiaire" dient te controleren (cfr. het discours van Prof. Dr. Carlier in dit verband.)*

*Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) Publ. Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324).*

*Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocolen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev. Dr. étr, 1997, 88).*

*De vrees die verzoekende partij heeft voor een vernederende behandeling wordt bevestigd in recente mensenrechtenrapporten:*

*Human Rights Watch, As If They fell from the Sky" Counterinsurgency, Rights Violations, and Rampant Impunity in Ingushetia, June 2008, (...)*

*HRC Memorial, Report by the Memorial Human Rights Centre dedicated to the New Round of Consultations between the EU and Russia (Ljubljana, April 16, 2008)", (...)*

*Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.*

*Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.*

*Dat aan iedere administratieve rechtshandeling weliswaar draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is -quod non.*

*Dat geenszins gemotiveerd wordt waarom het verzoek tot annulatie van verzoekende partij niet dient afgewacht. Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.*

*Een verwijderingsmaatregel is slechts mogelijk is na uitspraak over de aanvraag tot machtiging van verblijf.”*

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 8 juli 2010, op 26 oktober 2010 onontvankelijk werd verklaard en verzoekers dientengevolge een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De verwerende partij werpt in haar nota op dat de stereotiepe motivering op zich niet voldoende is om een schending van de wet van 29 juli 1991 aan te tonen. De verwerende partij wijst erop dat zij niet verplicht is om verder te motiveren. Wat de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) betreft, moeten verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandeling. Zij dienen deze beweringen te staven met een begin van bewijs. Een loutere verwijzing naar internetartikelen zonder bovendien uiteen te zetten wat er precies in die artikels staat en enige link te leggen met verzoekers zelf, volstaan volgens de verwerende partij niet om een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aan te tonen. Verzoekers moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De zorgvuldigheidsverplichting houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. De verwerende partij is van mening dat haar geen onzorgvuldig gedrag kan verweten worden nu verzoekers er niet in slagen om aan te tonen dat de beslissing gebaseerd zou zijn op een verkeerde voorstelling van de feiten. Tenslotte wijst de verwerende partij erop dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk zijn en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet zodat verzoekers de schending ervan dan ook niet dienstig kunnen invoeren.

3.3. In de repliekmemorie verwijzen verzoekers naar het inleidend verzoekschrift.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de in overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of dat zij er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet hebben overschreden, dat verzoekers niet als vluchteling erkend werden bij de beslissing van 10 mei 2007 tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dat verzoekers reeds op 28 maart 2007 het voorwerp uitmaakten van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dat zij geen gevolg hebben gegeven aan dit bevel en dat zij nog steeds illegaal in het land verblijven. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekers in het verzoekschrift stellen dat er enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde

motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoekers aangevoerde schending van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

De motieven van de bestreden beslissing bestaan erin dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag; kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:*

*1° (...);*

*2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...).”*

Er wordt opgemerkt dat verzoekers het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet betwisten. Het determinerend motief van de beslissing is immers gelegen in de volgende vaststelling: *“verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden hebben”*. Verzoekers betwisten deze vaststelling niet.

De Raad ziet niet in op welke wijze verzoekers' opmerking dat zij geen bescherming kunnen genieten losstaand van de bepalingen van de Conventie van Genève, uitstaans heeft met de bestreden beslissing, laat staan tot de nietigverklaring ervan kan leiden. De bestreden beslissing strekt er immers toe vast te stellen dat verzoekers op illegale wijze op het grondgebied verblijven.

Verzoekers houden in het verzoekschrift verder voor dat hun *“aanvraag tot regularisatie werd afgewezen in gegrondheid”* en dat het geen betoog behoeft dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst. De Raad merkt echter op dat de aanvraag van verzoekers tot machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, en niet zoals verzoekers in het verzoekschrift trachten voor te houden ongegrond werd verklaard, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aldus oordeelde dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het annulatieberoep dat verzoekers hiertegen instelden, werd door de Raad bij arrest nr. 55 764 van 9 februari 2011 verworpen. Verzoekers tonen hiermee dus niet aan dat zij ingeval van terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade.

Verzoekers menen verder in hun verzoekschrift dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en menen dat elke instantie ook de subsidiaire bescherming dient te controleren.

Vooreerst dient er nogmaals op gewezen te worden dat de Raad *in casu* als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de

uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien is de kritiek gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de vorige asielaanvraag/asielaanvragen, niet pertinent als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekers niet aantonen dat het voor hen onmogelijk zou zijn om een aanvraag tot het verkrijgen van subsidiaire bescherming, die de vorm aanneemt van een asielaanvraag, in te dienen.

*In casu* betreft de bestreden maatregel een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en heeft dus geen uitstaans met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de Raad beperkt zich *in casu* tot het beoordelen of de motieven van de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk zouden zijn. Een uiteenzetting van verzoekers waarin zij menen in aanmerking te komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft vastgesteld dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of dat zij er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Deze situatie wordt duidelijk geïllustreerd door artikel 7 van de vreemdelingenwet. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties geïllustreerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en in feite van het bevel. Daarenboven zou het de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken in het raam van artikel 7 van de vreemdelingenwet overstijgen om in het raam van een bevel om het grondgebied te verlaten te onderzoeken of verzoekers al dan niet in aanmerking komen voor een subsidair beschermingsstatuut.

Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld, betwisten verzoekers het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet en maken zij met hun betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn.

De door verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris hen op kennelijk onredelijke wijze bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten. De schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekers verwijzen naar de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat, om de schending van deze artikelen dienstig te kunnen aanvoeren, verzoekers dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekers volstaat op zich niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM en bij uitbreiding artikel 2 van het EVRM aan te tonen.

De Raad stelt vast dat verzoekers bij de loutere verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, nalaten deze blote bewering te staven met concrete gegevens. Verzoekers geven geen enkele verdere uitleg of brengen geen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten of aanwijzingen noch bewijzen aan die aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst voor hen een risico zou inhouden op foltering of onmenselijke behandeling. Zij tonen bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekers tenslotte stellen dat in de bestreden beslissing geenszins gemotiveerd wordt waarom het verzoek tot annulatie niet dient afgewacht, dat zij zich niet kunnen verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing en dat een verwijderingsmaatregel slechts mogelijk is na een uitspraak over de aanvraag tot machtiging tot verblijf, merkt de Raad op dat het indienen van een annulatieberoep bij de Raad tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, geen schorsende werking heeft,

evenmin als het annulatieberoep bij de Raad van State. De bestreden beslissing diende derhalve niet te motiveren waarom het annulatieberoep niet werd afgewacht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 7, 1, 2° van de vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, verzuimen verzoekers *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepalingen onontvankelijk is.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET